

Føler et kall til å skrive

Cecilia Samartin er selv preget av opprivende hendelser i barndommen. Nå skriver hun om kvinner som overvinner krisene i livet.

TEKST OG FOTO:
JULIE S. WERENSKIOLD

Cecilia Samartin åpner døren til sitt hjem i Pasadena med et tindrende smil. Her, blant palmetrær og dyprøde bougainvillær sør i California, skriver den cubansk-amerikanske 47-åringen bøkene som har ført til salgsskred i Norge.

– Det er nesten uforståelig at så mange nordmenn omfavner historiene mine, jubler Samartin, idet hun viser vei til en solfylt stue og til godstolen der hun skriver romaner med en bærbar PC i fanget.

«Señor Peregrino» og «Drømmehjerte» har ligget på bokhandlernes bestselgerlister i nesten ett år og hun har solgt ufattelige 140 000 eksemplarer i Norge. Nå avslører hun handlingen i sin nyeste roman, «Salvadoreña», som utgis på norsk denne høsten.

– Den handler om en jente fra El Salvador, som overlever et blodbad under borgerkrigen og rømmer til USA. Her ender hun som barnepike i en rik familie med store problemer, forteller Cecilia alvorlig.

Hun opplevde selv en krise som liten. Familien hennes flyktet fra Castros militærkupp og forlot sine venner, sitt hjem og alle sine eiendeler på Cuba. Den dramatiske livsomveltningen er utgangspunktet for «Drømmehjerte», romanen om to bestevenninner som blir adskilt under revolusjonen på øya.

Gikk pilegrimsferd

– Jeg brukte meg selv som mal for hovedpersonen i «Drømmehjerte» og figurene i boken er veldig lik min egen familie. Jeg opplevde jo selv noe lignende som barn, understreker Cecilia. Hun sier flukten fra fedrelandet og omstillingen til et nytt liv i USA har preget henne sterkt.

– På Cuba var vi en normal familie med komfortable liv. Plutselig var vi luftfattede innvandrere i California. Vi strevde med å få nok penger til mat, og jeg grep stadig min mor i å gråte over livet hun hadde forlatt. Selv om vi var trygge, opplevde jeg at familien min var fanget i en stor sorg.

For seks år siden giftet hun seg med sin britiske ektemann, Steve Miles (45), og kjøpte hus i en stille forstad til Los Ange-

les. Her er veggene kledd med religiøse bilder fra ekteparets reiser rundt om i verden. Cecilia beskriver seg selv som troende og går i kirken hver uke.

– Jeg droppet kirkebesøkene i mange år, men så nådde jeg et punkt i livet der spiritualiteten inspirerte meg. Troen hjelper meg til å holde fokus, sier Cecilia, som skrev romanen «Señor Peregrino» etter at hun selv hadde gått pilegrimsferd til Santiago de Compostela i Spania.

– Etter hvert som jeg gikk, følte jeg mer og mer at jeg måtte, og kunne, skrive.

Pilegrimsferden forandret livet mitt. Jeg følte et slags kall og at jeg har et budskap, smiler Cecilia. Hun påpeker at mennesket har evnen til å overvinne stor motgang og mener man må bruke sine egne, mørke erfaringer til å hjelpe andre. I den nye boken «Salvadoreña» redder for eksempel den traumatiserte fattigjenta fra El Salvador et ekteskap i krise.

– Hun rømmer fra krigen i hjemlandet, men havner i krigen som føres i en velstående, dekadent, amerikansk familie. Etter hvert bidrar tjenestejenta til at familien løser

SUKSESSBØKENE:
«Señor Peregrino»
og «Drømmehjerte».

problemene i ekteskapet, avslører Samartin.

Ideen til handlingen dukket opp da hun så de mange kvinnene fra El Salvador som trillet barnevogner på gaten i nærområdet.

– Veldig mange innvandrerkvinner fra El Salvador jobber som barnepiker for rike familier i California. På utsiden har de et enkelt liv, men på innsiden finnes det et menneske som har en dramatisk bakgrunn, sier Cecilia Samartin.

Aldri ensom

Nå jobber suksessforfatteren halv tid som psykoterapeut for innvandrere fra Latin-Amerika, og skriver tre dager i uken.

NYTER ROEN: Cecilia hjemme i Pasadena, med hunden Toby.

Klientene hennes har opplevd krig, naturkatastrofer, ekstrem kvinneundertrykkelse og fattigdom; tragedier Cecilia bruker når hun skriver.

– Hvordan preger slikt et menneske?

– Mange av klientene mine lider av posttraumatisk stress, noe som fører til at de alltid er redde, selv i ufarlige omgivelser. Mange er dypt deprimerte og takler ikke å ha nære forhold til andre mennesker. De har angst og er suicidale, forklarer Cecilia.

– Den nye boken er inspirert av en kvinne jeg behandler, som så sine egne foreldre bli myrdet. De ble skutt av geriljaen som raserte landsbyen og slaktet befolkningen. Klienten min overlevde fordi hun bare var ti år gammel og liten nok til å gjemme seg i et skap.

Hver morgen står Cecilia grytidlig opp og går tur med hunden Toby.

– Jeg spaserer to mil hver dag, i halvannen time, for å få fart på tankene og for å holde meg i form. Mens jeg går, tenker jeg på historiene mine. Deretter skriver jeg til klokken blir tre, så går jeg i butikken og handler inn matvarer til middag. Et veldig kjedelig liv, egentlig, sier hun beskjedent.

På fritiden driver hun riktignok med seiling og dykking, mens helgene er avsatt til familie og venner.

– Når jeg skriver, hender det at jeg ikke reiser meg fra stolen hele dagen. Steve drar på jobb om morgenen og når han kommer tilbake, sitter jeg der fortsatt. Han spør ofte om jeg ikke blir ensom.

– Blir du ikke det?

GODT GIFT: Cecilia Samartin giftet seg for seks år siden med britiske Steve Miles. Sammen har de reist over store deler av verden.

– Jeg tenker på personene jeg skaper hele tiden og føler at de holder meg med selskap. Dessuten må man bruke tid sammen med mennesker for å lære dem å kjenne. Det er det samme med personene i en bok.

Snart utgis bøkene hennes også i Finland, Sverige og Danmark. Men det er Norge som blir høstens resemål.

– Jeg har hørt at Norge er så vakkert og at folk er så vennlige. Jeg ville også like å finne ut av hva som gjør at nordmenn liker historiene jeg skriver, sier bestselgerforfatteren Cecilia Samartin ivrig.

– Jeg tror nordmenn leser mye mer enn det som er vanlig i andre land. De må være et opplyst og intelligent folkeslag.